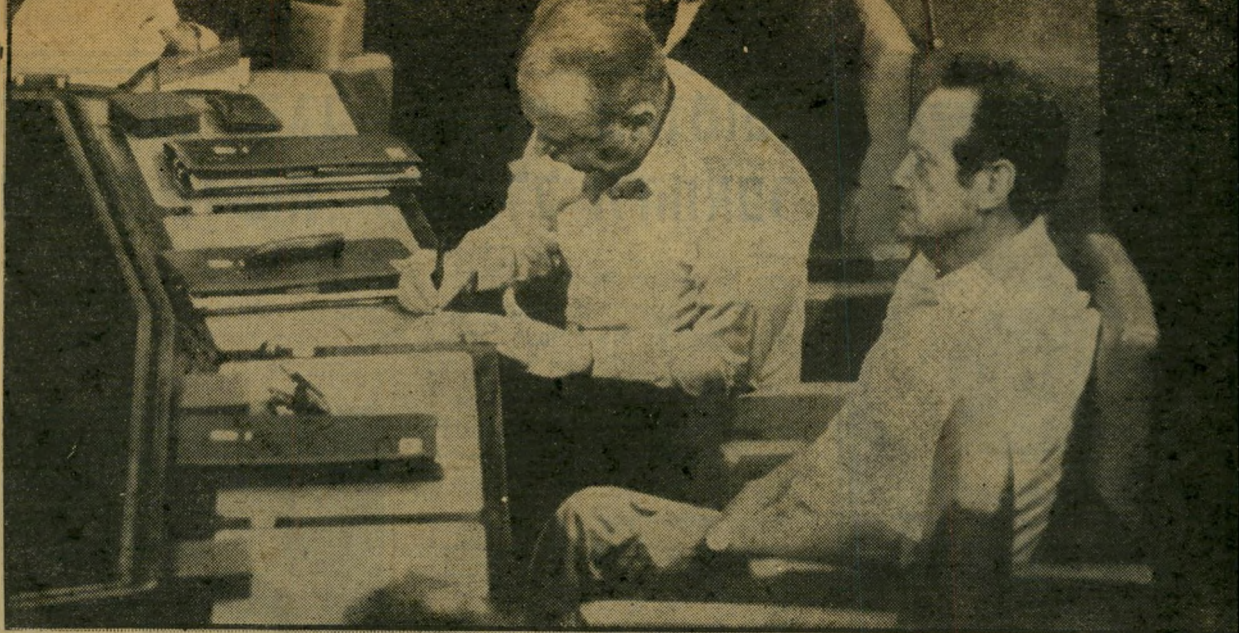

עם משה שרת. זה שלח אותו לטבריה, שם נפש בן-גוריון. בפגישה דרמאטית ליד הכינרת דחה בן-גוריון את דרישת אלון — וזה נכנע. כשם שנכנע לפניו כן כפרשת פירוק הפלמ"ח.

היה משהו טיפוסני בעימות זה, כי אותה מתכונת חזרה על עצמה פעמים רבות בחייו של אלון, ובחיי חבריו. כנר עימות של ממש, הם נכנעו לאבותיהם ולאמותיהם.

אחרי המלחמה פרש אלון מצה"ל, יחד עם כימעט כל המפקדים הבכירים של החזיתות והחטיבות הקרביות, שבאו מן הפלמ"ח. הוא למד באוקספורד, קיבל ציוד צוח בריטי. כאשר קמה סביב בן-גוריון קבוצת נערי-החצר שלו, ובראשם משה דיין ושימרון פרס, היה אלון בחוץ.

הוא שב ארצה, הפך שר זוטור בממשלת בן-גוריון, למחרת המשבר של פרשת לבון. עם עליית לוי אשכול לשלטון השי תעשע במשך זמן-מה, בתיקוה שאשכול יהיה שר-הביטחון רק להלכה ואילו הוא, אלון, יהיה הקובע האמיתי בענייני-הבטיחות.

יגאל, נסיר דומדק

פלמ"ח. יפה-תואר, מקסים, שופע נעורים. אינטליגנטי. התגלמות חיובית של כל ארץ תן תכונות צבריות, שסביבו נרקמה הר הרבות הארצישראלית החדשה: פשטות, טיבעיות, מעשיות.

אלון גם היה המצביא המזהיר ביותר של מלחמת-העצמאות. ייתכן שהיה המפיק המוצלח ביותר שהיה אי-פעם בצה"ל, אם מביאים בחשבון את מיגבלות האמצעי עים ויחסיה-הכוחות של התקופה הזאת. לידל הארט, התיאורטיקן הצבאי הגדול, ראה בו את אחד הגנרלים הגדולים של הדור.

עית מסמך בצורה חזותית את הי מהפכה התרבותית שנשתיימה כי 17 במאי 1977 — אך שהחלה עוד זמן רב לפניכן.

הכימעטניק הניצחי

ה דמות הטראגית ביותר באיותה ה ישיבה היה, מן הסתם, יגאל אלון. בין הספסלים עברה הלצה: מתי נחרק גורלו של המערך? — כאשר הבטיח שימרון עון פרס ליגאל אלון את תיק הביטחון בממשלה הבאה. כי אלון היה כל חייו איש

מאת

אורי אבנרי

כל זה קרה לפני שמלאו ליגאל אלון 30 שנה. סמוך ליוסי-הולדתו זה פורק משה הפלמ"ח. כמה חודשים לאחר-מכן, בעודו מכהן כמפקד חזית הדרום, חצה את גבול סיני, כיתר את כל צבא-השדה המצרי מצפון לאל-עריש ועשוי היה לנחול את גדול הניצחונות בתולדות צה"ל — לולא נכנע או דויד בן-גוריון לאולטימטום אמריקאי מפורש, וציווה על אלון לסגת. הפקודה הדהימה את אלון, שהאמין כי כיתור הצבא המצרי יאלץ את המלך פא-רוק לכרות שלום עם ישראל. אלון התמרד — כימעט. הוא טס צפונה, התראה

של "כימעט". תמיד התקרב אל יעדו, ומעולם לא הגיע אליו. ברגע שהגיע עד לטווח-ימגע לתיק-הביטחון, משאח-נפשו היה מוכרח לקרות משהו שירחיק אותו משם.

דרכו של יגאל אלון היא הרבה יותר מטרגדיה אישית. היא מוקפיית בתוכה את הטרגדיה של דור שגם — דור שיגאל אלון הוא, אודני נציגו האופייני ביותר.

קשה לצעיר של 1977 לתאר לעצמו מה היה יגאל פייקוביץ בימי זוהרו, דור אחד קודם-לכן. הוא היה האליל של דור הי

אלון בכנס הפלמ"ח (1951)

א ידו נרדם אדם לפני 30 שנה והת-עורר ביום פתיחת הכנסת התשיעית, לא היה מאמין למראה-עיניו. על כס היו"ר ישב המפקד הצבאי של לח"י, האיש שתיכנן את הריגת הלורד מוין ושהתמחה במישלוח חבילות-נפץ. על מושבי המנצחים ישבו מפקדי האירי-גון הצבאי הלאומי, עליונים מתרוננים, ביודעם שתוך ימים מעטים יהיו הם ממיי-ישראל.

בשורה הראשונה, על מושבי הממשל לה, ישבו מפקדי הפלמ"ח, מוכים ומרבים. כמו צללים של עצמם, הם ישבו שם בפעם האחרונה. הם עצמם, וכל אשר הם מייצגים, הגיעו לסוף הדרך.

יצחק שמיר, הגיעו לנגון, איתן ליכני גאולה כהן, יצחק רבין, יגאל אלון — מעמדם בכנסת התשיעי

אלון זעלישו, ירוחם כהן, בשילהי מילחמת העצמאות

אלון ורבין בצה"ל (1966)

לשם כך עוד לחברות-למידה, יצחק רבין, להגיע סוף-סוף לכהונת הרמטכ"ל. אחרי שבן-גוריון קיפח אותו במשך שנים ביגלל עברו הפלמ"חי המופגן. אולם הצוות אשכול-רבין הסתדר היטב גם בלי אלון, שנישאר בפניה.

האמלט לא מת

ואז בא המשבר הגדול של מאי 1967, ויגאל אלון הפך שרי-הבטיחות, המנצח המיוועד של מירי

במיצעד יום-הפלמ"ח, באוקטובר 1959, צעד רבין, אז קצין בכיר בשירות פעיל, לצד שאר ראשי הפלמ"ח, שפרשו או התפוטרו. בן-גוריון מעולם לא סלח לרבין הפגנה זעירה זו של מרדנות.